

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଛି-ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ଦୁନିଆରେ ନିଆଁ ଲାଗିବ ସେଥିପାଇଁ ଶରୀର ସହିତ ଯାହାକୁ ବି ତୁମେ ମୋର-ମୋର ବୋଲି କହୁଛ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିରୁ ମୋହ ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ତୁମକୁ ଏହି ଦୁଃଖଧାମ ପ୍ରତି କାହିଁକି ଘୃଣା ସୃଷ୍ଟି କରାଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ତୁମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ-ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆରେ ଏବେ ରହିବାର ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆତ୍ମା ଶରୀରଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଶରୀରକୁ କାହିଁକି ଦେଖିବା । କାହାରି ନାମ ରୂପ ଆତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନ ଯାଉ । ଯଦି ତୁମର ବିକାରଯୁକ୍ତ ସଂକଳ୍ପ ଆସୁଛି ତେବେ ମଧ୍ୟ ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବବାବା ନିଜର ସନ୍ତାନ, ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସବୁ ଶୁଣିଥାଏ, ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରି ପୁଣି ଏହି କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଅବିନାଶୀ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ବାବା ଆମକୁ ଦୁଃଖର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରି ସୁଖର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସୁଖକୁ ସମ୍ବନ୍ଧ, ଦୁଃଖକୁ ବନ୍ଧନ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏବେ ଏଠାକାର କୌଣସି ବି ନାମ ରୂପ ଆଦିରେ ମନ ଲଗାଅ ନାହିଁ, ନିଜର ଘରକୁ ଯିବାର ପ୍ରସ୍ତୁତି କର, ଅବିନାଶୀ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ, ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ କାହା ସହିତ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏସବୁ ହେଲା ଏଠାକାର ବିକାରୀ ବନ୍ଧନ, ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ପବିତ୍ର ହେଉଛୁ ତେଣୁ ଆମର ଏହି ଶରୀରକୁ କେହି ବି ବିକାରୀ ବିଚାରଧାରୀ ନେଇ ହାତ ନ ଲଗାନ୍ତୁ । ତେବେ ଏହିଭଳି ବିଚାର ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ପବିତ୍ର ହେବା ବିନା ଆମେ ଘରକୁ ଫେରିପାରିବା ନାହିଁ । ଯଦି ନ ସୁଧୁରିବ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଣସୁଧୁରା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଶରୀର ସହିତ ବିକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ବିକାରୀ ଦେହଧାରୀଙ୍କ ସହିତ ମନ ଲାଗି ରହୁଛି । ବାବା ଆସି କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ସବୁ ଖରାପ ବିଚାରକୁ ଛାଡ । ଆତ୍ମାକୁ ଶରୀରଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି, ଏହା ହେଉଛି ବହୁତ ଖରାପ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ଏଠାରେ ଆମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିବାର ନାହିଁ । କାହାକୁ ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ହେଉନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ସାଫ୍ତରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କର । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ସହିତ ମନ ଲଗାଅ ନାହିଁ । ତୁମର ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ମମତା ବିଲକ୍ଷ୍ମ ତୁଟିଯିବା ଉଚିତ୍ । ସ୍ୱର୍ଗୀ-ପୁରୁଷଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ସନ୍ଦେହ ରହିଥାଏ, ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇପାରିନାଆଁ ନିତି ଏବେ ତ’ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାଇ ଭାଇ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବିକାରୀ ବିଚାରଧାରୀ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏବେ ଏହା ହେଉଛି ବେଶ୍ୟାଳୟ । ବିକାର ପାଇଁ ହିଁ ତୁମେମାନେ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛ । ବାବା ତୁମକୁ ବହୁତ ବୈରାଗ୍ୟ ଦିଆଉଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମେ ଏହି ବିଷୟ ସାଗରରୁ କଣ୍ଠାର ସାଗରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଷ୍ଟିମରରେ ବସିଛ । ଆତ୍ମା ଜାଣୁଛି ଯେ ଏବେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି, ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ନର୍କ ବେଶ୍ୟାଳୟରେ ଆମର ଆଉ ରହିବାର ନାହିଁ । ତେବେ ପୁଣି ବିକାର ପାଇଁ ଖରାପ ବିଚାର ଆସିବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖରାପ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ପଦ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ, ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହି ବେଶ୍ୟାଳୟରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଶିବାଳୟକୁ ନେଇଯିବି ତେଣୁ ତୁମର ବୁଝିବାର ଯୋଗ ନୁଆ ଦୁନିଆ ସହିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ତୁମକୁ କେତେ ଖୁସିରେ ରହିବା ଦରକାର । ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏହି ବେହଦର ସୃଷ୍ଟିକର କିପରି ଘୁରୁଛି ଏହା ତ’ ତୁମର ବୁଝିବାର ଅଛି । ସୃଷ୍ଟିକରକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥାତ୍ ସାଫ୍ତରଗନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେବ । ଯଦି ଦେହଧାରୀ ସହିତ ବୁଝି ଲଗାଇଲ ତେବେ ତୁମର ପଦଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ କୌଣସି ବି ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ମନେ ନପଡୁ । ଏହା ତ’ ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ, ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖବାସୀ ଅଟନ୍ତି ।

ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆରୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ବୁଝିଯୋଗ ନିଜର ଘରେ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଉକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ - ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏଠାରେ ରହିବାର ନାହିଁ । ଆମେ ଏହି ବିକାରୀ ଶରୀର ଛାଡି ନିଜର ଘରକୁ ଯିବୁ, ଏହି ଶରୀର ତ’ ପୁରୁଣା ଜୋତା ସଦୃଶ । ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହି ରହି ଏହି ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିଦେବୁ । ଅନତିମ ସମୟରେ ବାବାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ଯେପରି ମନେ ନରହୁ । ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ । ଶରୀର ଗଲା ତ’ ସବୁକିଛି ଗଲା । ଦେହ ସହିତ ଯାହାକିଛି ବି ଅଛି, ତୁମେ ଯାହାକୁ ମୋର ମୋର କହୁଛ ସେସବୁକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଏଥିରେ ଏବେ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ ସାଫ୍ତରର ସୁଆପନା କରୁଛି । ସେଠାରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଯାଇ ରହିବ । ଏବେ ତୁମର ମୁଖ ସାଫ୍ତର ଆତ୍ମକୁ ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କୁ, ଘରକୁ, ସାଫ୍ତରକୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଏହି ଦୁଃଖଧାମ ଏବଂ ଏହି ଶରୀର ପ୍ରତି ଘୃଣାଭାବ ଆସୁଛି ବିବାହ କରିବାର କ’ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି, ବିବାହ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପୁଣି ଶରୀର ସହିତ ମନ ଲାଗିଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି

ଶରୀର ରୂପୀ ପୁରୁଣା ଜୋଡ଼ା ସହିତ କିଛି ବି ସନ୍ଦେହ ରଖ ନାହିଁ, ଏହା ହେଉଛି ବେଶ୍‌ସ୍ଥାଳୟ, ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହିଁ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । କାହିଁକିନା ଏହା ରାବଣରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ଏଠାରେ ବାବାଟଙ୍କ ବୃକ୍ଷତୀତ କାହା ସହିତ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇଲେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପ କଟିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କଠୋର ହୋଇଯିବ ଏବଂ ପଦ ମଧ୍ୟ ଭରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ତେବେ କାହିଁକି ଏହି କଳିଯୁଗୀ ବନ୍ଧନକୁ ଛାଡ଼ିନଦେବା । ବାବା ସମସ୍ତତଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ବେହଦର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ରଜୋପରଧାନ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଏହି ଦୁନିଆ ଖରାପ ନଥିଲା । ସେମାନେ ଯାଇ ଜଙ୍ଗଲରେ ରହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପୂର୍ବ ସମସ୍ତତଙ୍କର ଆକର୍ଷଣ ରହିଥିଲା, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ଦେଇ ଆସୁଥିଲେ । ସେମାନେ ଜଙ୍ଗଲରେ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ରହୁଥିଲେ । ତୁମକୁ ଏବେ ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ବିଶାଳ ହେବା ଦରକାର । ବାବାଟଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ, ପିଲାମାନେ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି । ଆମେ ବେହଦ ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ସୁଖଧାମର ବରଷା ନେଉଛୁ । ଏଠାରେ ତ' କେତେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । କେତେ ଦୁର୍ଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ରୋଗ ଆଦି ହେଉଛି । ବାବା ଗନ୍ଧରେଣ୍ଡି ଦେଉଛନ୍ତି — ମୁଁ ତୁମକୁ ଏଭଳି ସ୍ଥାନକୁ ନେଇଯାଉଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଦୁଃଖ, ରୋଗ ଆଦିର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବା ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ୍ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଯଦି କାହା ସହିତ ମନ ଲଗାଇଲେ ତେବେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ, ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି 'ମିନିଷ୍ଟ୍ର' ସାଲଲେନ୍‌ସରେ ରୁହ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହ, କେବଳ ସାଲଲେନ୍‌ସରେ ରହିଲେ କ'ଣ ହେବ । ଏଠାରେ ତ' ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବିକରମ୍ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ସାଲଲେନ୍‌ସର ବରଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ବାବା । ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ବିନା ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ ? ତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପାଠ ପଢ଼ାଇବାର ଅଛି । ତେଣୁ ସେଥିରେ ଲାଗିପଡ଼ିବା ଉଚିତ୍, ଏଥିରେ କେହି କିଛି ବି କହିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ବାବାଟଙ୍କର ହୋଇଛ ତେଣୁ ଖାଇବା ପାଇଁ ତ' ମିଳିବ, ପୁଣି ଶରୀର ନିର୍ବାହ ପାଇଁ ବହୁତ ମିଳିବ । ଯେପରି କନ୍ୟା ବେଦାନ୍ତୀକୁ ଦେଖ, ସିଏ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ, ସେଥିରେ ଗୋଟିଏ ପଏଣ୍ଟ ଥିଲା - ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ ? ସିଏ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଲେଖିବାରୁ ତାକୁ ଫେଲ୍ କରିଦେଲେ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ କୃଷ୍ଣାଟଙ୍କର ନାମ ଲେଖିଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ପାସ୍ କରିଦେଲେ । ସିଏ ସତ୍ୟ ଲେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ତାକୁ ଫେଲ୍ କରିଦେଲେ । ପୁଣି ଲଢ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ମୁଁ ତ' ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଲେଖିଥିଲି ଗୀତାର ଭଗବାନ ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଦେହଧାରୀ କୃଷ୍ଣ ତ ପରମାତ୍ମା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଝିଅର ମନ ଥିଲା ଏହି ଇଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ତେଣୁ ପାଠପଢ଼ା ଛାଡ଼ିଦେଲେ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ବାବାଟଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହି ରହି ଏହି ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ି ସାଲଲେନ୍‌ସ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ-ସମ୍ପତ୍ତି ଉଭୟ ମିଳିଥାଏ । ଭାରତରେ ଦିନେ ଶାନ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସବୁ କିଛି ଥିଲା ନା । ଏସବୁ କଥା ତୁମେ କୁମାରୀମାନେ ବସି ବୁଝାଇଲେ ତୁମର କେହି ନାମ ମଧ୍ୟ ନେବେ ନାହିଁ । ଯଦି କେହି ସାମ୍ନା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ତୁମେ କାଇଦା ଅନୁସାରେ ଲଢ଼, ବଡ଼ ବଡ଼ ଅଫିସରମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ । କ'ଣ କରିବ ? ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେ ଭୋକରେ ମରିବ ? ତୁମେ କଦଳୀ, ଦହି ଲଗାଇ ମଧ୍ୟ ରୁଟି ଖାଇପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟ ପେଟ ପାଇଁ କେତେ ପାପ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ସମସ୍ତତଙ୍କୁ ପାପ ଆତ୍ମାରୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କରୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ପାପ କରିବା, ମିଛ କହିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ' ଚାରି ଭାଗରୁ ତିନି ଭାଗ ସୁଖ ମିଳୁଛି ବାକି ଗୋଟିଏ ଭାଗ ତୁମେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ତୁମେ ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ତୁମର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପ ଭସନ ହୋଇଯିବ । ପାପ ଭସନ କରିବାର ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ବହୁତ ଧକ୍କା ଖାଉଛ । ଶିବଙ୍କର ପୂଜା ତ' ଘରେ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ କିନ୍ତୁ ତଥାପି ବି ବାହାର ମନ୍ଦିରକୁ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ' ତୁମକୁ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଚିତ୍ତର ରଖିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ବାବାଟଙ୍କୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ ସିଏ ଆମର ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟର ରାଜତ୍ୱ, ସମ୍ପତ୍ତି ରୂପରେ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଆସୁଛ ବାବାଟଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ, ଏଠାରେ କୌଣସି ଗାସ୍ତର ଆଦି ପଡ଼ିବାର କଥା ନାହିଁ, କେବଳ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ବାସ୍ ଆମେ ଆସିଲୁ କି ଆସିଲୁ । ତୁମର ଘର ଛାଡ଼ିବା କେତେ ସମୟ ହେଲାଣି ? ସୁଖଧାମକୁ ଛାଡ଼ିବା ୨୩ ଜନ୍ମ ହେଲାଣି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ଚାଲ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ ଏଥିରେ ଆଉ କୌଣସି କଷ୍ଟକର କଥା ନାହିଁ । ଶିବବାବାଟଙ୍କୁ କୌଣସି ଗାସ୍ତର ଆଦି ପଡ଼ିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ' ଏବେ ଶିବବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାଇପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସର୍ବଦା ଭାବ ଶିବବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବିକରମ୍ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ମଝିରେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ।

ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି, ଅଧିକ ନାହିଁ । ଏଭଳି ବିଚାର କରନାହିଁ ଯେ ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହା ଥିବ, ତାହା ମିଳିବ । ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥା'ନ୍ତି ନା । କ'ଣ ଏଭଳି କହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଯାହା ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ... ଯଦି ଏବେ ନ ପଢ଼ିବ ତେବେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ଦାସ ଦାସୀ ହେବ । ସେମାନଙ୍କୁ ରାଜତ୍ୱ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ରାଜତ୍ୱ ମିଳିବ କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ତ୍ରେତାଯୁଗରେ । ମୂଳ କଥା ହେଲା — ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା । ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କର ସତ୍ୟ

କଥା ଶୁଣାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ଆମର ଦୁଇଜଣ ପିତା ଅଛନ୍ତି, ହଦର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ବେହଦର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ତୁମେ ବେହଦର ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ଏହିଭଳି ଦେବତା ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ମଧୁସ୍ୱ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିନାଶୀ ପଦ ପାଇଁ କେତେ ମାର୍ପିଟ୍ କରୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ପରସ୍ପରକୁ ବମର ସହଯୋଗ ମଧୁସ୍ୱ ଦେବେ । ପରସ୍ପରେ ଏତେ ସବୁ ଧର୍ମ ନ ଥିଲା ପୁଣି ମଧୁସ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଯଦି ରାଜସ୍ୱ କରିବ ତେବେ ନିଜ ଉପରେ ନିଜେ ଦୟା କର ନା । ଅତି କମରେ ଉଚ୍ଚପଦ ତ' ପାଅ । କନ୍ୟାମାନେ ୮ ଅଣା ମଧୁସ୍ୱ ଦେଉଛନ୍ତି — ଆମର ଗୋଟିଏ ଇଟା ଲଗାଇଦିଅ । ସୁଦାମାର ଉଦାହରଣ ଶୁଣିଛ ନା । ମୁଠାଏ ଚାଉଳ ବଦଳରେ ମହଲ ମିଳିଗଲା । ଗରିବମାନଙ୍କ ପାଖରେ ୮ ଅଣା ହିଁ ଅଛି ତେଣୁ ତାହା ହିଁ ଦେବେ ନା । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଗରିବ ଅଟୁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସର୍ବତ୍ର ରୋଜଗାର କରୁଛ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ମିଥୁସ୍ୱ ରୋଜଗାର କରୁଛନ୍ତି । ଯାହା କିଛି ଦାନ ପୁଣ୍ୟ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି ତାହା ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ପୁଣ୍ୟ ବଦଳରେ ପାପ ହୋଇଯାଉଛି । ପଇସା ଦେଲାବାଲା ଉପରେ ମଧୁସ୍ୱ ପାପ ହୋଇଯାଉଛି । ଏହିପରି କରି କରି ସମସ୍ତେ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ଆଆନ୍ତି, ତାହା ହେଲା ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ତେବେ ତାହା ତ' ବାବା ହିଁ କରାଇବେ ନା । ରାବଣ ହିଁ ପାପ ଆତ୍ମା କରିଦେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଖରାପ କରମ କରନାହିଁ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ, ତା'ର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ସ୍ୱାମୀନାଥ ! ତେବେ ସ୍ୱାମୀନାଥ କହିବା ଦ୍ୱାରା ମୁଖରେ ପାଣି ଆସିଯାଉଛି । ଦେବତାମାନେ ଏଠାରେ ଆସି ଜନ୍ମ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାମୀକୀ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ । ତେବେ କେତେ ଢେର ଅଭିନେତା ଅଛନ୍ତି, କେଉଁଠାରେ ତ' ରହୁଥିବେ ନା, ଯେଉଁଠାରୁ ପୁଣି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ କଳିଯୁଗରେ କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜସ୍ୱ ନାହିଁ । କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ତ' ବହୁତ ସହଜ । ଏବେ ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ବାକି ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ସ୍ୱାମୀନାଥରେ ଥିବା ସମୟରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ଚିତ୍ରରେ ରାମଙ୍କ ହାତରେ ବାଣ (ଧନୁରୀର) ଥିବାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ବାଣ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧୁସ୍ୱ ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ, ଯିଏ କଳପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ସେବା କରିଥିଲେ ତାହା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ଯିଏ ବହୁତ ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି ସିଏ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧୁସ୍ୱ ଯିଏ ଭଲ ପଡିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପୁରତି ବାପାଙ୍କର ଅଧିକ ସନ୍ଦେହ ରହିଥାଏ । ଯିଏ କେବଳ ଖାଇ ପିଇ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଥିବେ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ କେବେ ସନ୍ଦେହ କରିପାରିବେ ? ତେଣୁ ସେବାଧାରୀମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି ।

ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ଅଛି — ଦୁଇଟି ବିଲେଇ ଲଢ଼େଇ କଲେ, ଲଢୁଣୀ କୁଷ୍ଠ ଖାଇଲେ । ତେଣୁ ସାରା ବିଶ୍ୱାସୀ ବାଦଶାହୀ ରୁପକ ଲଢୁଣୀ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ଏବେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଭୁଲ୍ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବିକାରୀ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହି ବିକାର ପାଇଁ ତୁମେ ନିଜର ରାଜତତ୍ତ୍ୱ ହରାଅ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ବଦେଶ ମିଳୁଛି, ଯଦି ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ନ ପକାଇବେ ତେବେ ପାପର ବୋଧ ବଢ଼ି ଚାଲିବ । ପୁଣି ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବହୁତ କାନ୍ଦିବ । ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ବାଦଶାହୀ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ଏଥିରେ ଫେଲ୍ ହେଲେ ବହୁତ କାନ୍ଦିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନା ପିଅରଘର (ବାପଘର), ନା ଶ୍ୱଶୁରଘରକୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଛି । କେବଳ ଭବିଷ୍ୟତ ନୂଆ ଘରକୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଛି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାହାକୁ ଦେଖି ପାଗଳ ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଫୁଲ ସମାନ ହେବାର ଅଛି । ଦେବତାମାନେ ଫୁଲ ଥିଲେ, କଳିଯୁଗରେ କଣ୍ଟା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଫୁଲ ହେଉଛ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ଏହିଭଳି ହେବ ତେବେ ଯାଇ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବ । ଆରକ୍ଷା-

ମିଠା ମିଠା ସିଲିଲି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପୁରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସନ୍ଦେହଭରା ସମ୍ମତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ରୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ମନେ ନ ପଡନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଦୁନିଆରେ କାହା ସହିତ ମଧୁସ୍ୱ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ । ଛି-ଛି ଶରୀରକୁ ଭଲ ପାଇବାର ନାହିଁ । କଳିଯୁଗୀ ବନ୍ଧନଗୁଡ଼ିକୁ ତୁଟାଇ ଦେବାର ଅଛି ।

(୨) ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ନିର୍ଭିକ ହେବାକୁ ପଡିବ । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବା ପାଇଁ ଏବେ ଆଉ କୌଣସି ପାପ କରମ କରିବାର ନାହିଁ । ପେଟ ପାଇଁ ମିଛ କହିବାର ନାହିଁ । ଚାଉଳ ମୁଠି ଇଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ସଫଳ କରି ସର୍ବତ୍ର ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାକୁ ହେବ, ନିଜ ଉପରେ ଦୟା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ସନ୍ଦେହୀ ହୋଇ ଉଡିବା ସ୍ଥିତିର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ନିଶ୍ଚିତ ବିଜୟୀ ନିଶ୍ଚିତ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ସନ୍ଦେହୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଡିବା ସ୍ଥିତିର ବରଦାନ ମିଳିଯାଏ । ଉଡିବାର ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ

ସେକେଣ୍ଡରେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଯାଆଁ ତେବେ ମାୟା ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଆସିଥାଉ ନା କାହିଁକି ତୁମକୁ ସ୍ବପର୍ଶ କରିପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ମାୟାର ଛାୟା ମଧ୍ୟ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍ବନେହ ମେହନତକୁ ମନୋରଞ୍ଜନରେ ପରିଣତ କରିଦିଏ ଏବଂ ପୂର୍ବଦ୍ବେଶ କର୍ମରେ ନିଶ୍ଚିତ ବିଜୟୀ ସ୍ବର୍ଗରେ ଅନୁଭବ କରାଏ । ସ୍ବନେହୀ ପିଲାମାନେ ସବୁ ସମୟରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ବଲୋଗାନ:-

ନଥିଂ ନୟୁର ସ୍ବପ୍ନିତ ଦ୍ବାରା ସଦା ସର୍ବଦା ଅଚଳ ସ୍ବର୍ଗରେ ରୁହ ତେବେ ଖୁସିରେ ନାଟିବାକୁ ଲାଗିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***